ISSN 0132-4462.
№ 12 2013
ГРУДЕНЬ

перець

Юрій КОСОБУКІН

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А у вас ще не так-то й холодно!..

Андрій САЄНКО

Іван САВЛЮК

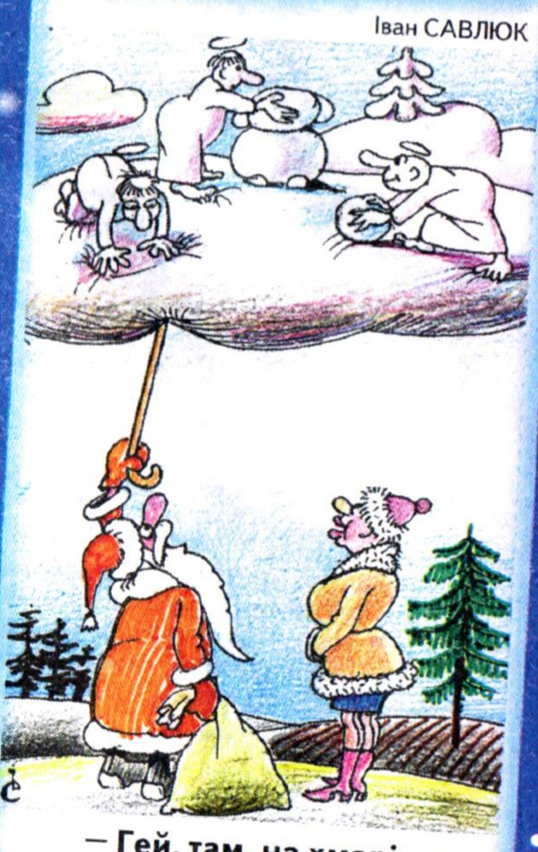

— Гей, там, на хмарі, потрусіть трохи снігом...

Сергій ФЕДЬКО

Андрій САЄНКО

Геннадій НАЗАРОВ

І ГІРКО, І ПРИКРО...

Президенту України В.Ф. Януковичу

Високодостойний Вікторе Федоровичу!

Як нам стало відомо, дирекція Державного видавництва «Преса України» Державного управління справами прийняло рішення ліквідувати редакцію журналу «Перець» з 1 грудня цього року. Причина – «у зв'язку зі збитковістю...»

Буде великою ганьбою, якщо журнал, який є національним надбанням України, з яким пов'язані імена Остапа Вишні, Олександра Довженка, Олександра Ковіньки, Степана Олійника, Федора Маківчука, Павла Глазового та інших класиків української літератури, де творчо зростали майже всі кращі письменники-гумористи і художники-карикатуристи України, який і сьогодні залишається єдиним україномовним журналом гумору і сатири, може припинити своє існування.

Легендарний і воістину народний «Перець», один із старіших і найвідоміших гумористичних журналів України і Європи, який виходив навіть під час війни і закривався тільки раз – у часи сталінських репресій, сьогодні не отримує державної підтримки.

Ми, що нижче підписалися, від імені письменницької і мистецької громади просимо зупинити цю геростратівську акцію, щоб наші недруги не використали закриття журналу «Перець», як факт звуження національномовного простору України.

Борис ОЛІЙНИК, Герой України,
лауреат премії ім. Т. Г. Шевченка, голова Українського фонду культури.
Іван ДРАЧ, Герой України, лауреат премії ім. Т. Г. Шевченка.
Мирослав СКОРИК, Герой України, лауреат премії ім. Т. Г. Шевченка.
Анатолій АВДІЄВСЬКИЙ, Герой України, лауреат премії ім. Т. Г. Шевченка.

ЯНУКОВИЧ У БОРОТЬБІ З «ПЕРЦЕМ» ПРОДОВЖУЄ СПРАВУ СТАЛІНА?

Державне управління справами вирішило припинити існування улюбленого українцями та єдиного в країні гумористично-сатиричного журналу «Перець», маскуючи своє рішення збитковістю та незатребуваністю журналу.

Про це мені повідомили обурені громадяни, під час депутатського прийому.

Прикро, що ідея закриття видання виникла саме перед початком передплатної кампанії, адже ДУСя заборонила вносити «Перець» до каталога Укрпошти та не надала можливості редакції журналу знайти шляхи ліквідації мінусового сальдо. Ймовірно, що передплата не здатна повністю покрити бюджет журналу, але, за існуючих обставин, поціновувачі «Перцю» могли активізувати зусилля та завдяки збільшенню передплачених примірників мінімізувати фінансові збитки.

Журнал «Перець» за часи свого існування пережив багато негараздів та за більше ніж 90 років практично не припиняв виходити. Лише в період сталінських репресій, коли членів редакції звинуватили в тероризмі та арештували, «Червоний перець» (попередня назва видання) тимчасово був закритий. Але в 1941 році, переживши ребрендінг, «Перець» був реанімований та продовжував існування до сьогодні.

Зверніть увагу! Журнал виходив безперервно, в тому числі і під час війни, коли незважаючи на всі інші складнощі, знаходилися кошти і можливості видавати цей журнал. Тому не віриться, що журнал, який є своєрідним національним надбанням, журнал з яким пов'язані імена Остапа Вишні, Олександра Довженка, Олександра Ковіньки, Степана Олійника, Федора Маківчука, Павла Глазового та інших класиків української літератури, може зникнути через те, що ДУСя вирішила зекономити на «небезпечному» гуморо-вибуховому часописі».

Враховуючи вищезазначене, я звернувся до Президента України В.Януковича, як до високопосадовця, якому прямо підпорядковане Державне управління справами, з проханням знайти можливості збереження майже раритетного гумористичного журналу «Перець». І не повторювати той ганебний випадок, коли журнал був репресований Й. Сталіним.

Не одне покоління українців виховувалось на цьому виданні. Ми вчилися сміятися разом із «Перцем». Не один раз той іронічний та гострий гумор українських письменників давав нам підстави сміятись тоді, коли слід було плакали. Невже і зараз українцям не до сміху? Навпаки я переконаний, що зараз нам, як ніколи, вкрай потрібен справжній, щирий гумор.

Олександр БРИГИНЕЦЬ,
народний депутат України.

СПІЛЬНА ЗАЯВА

керівників творчих спілок України за підсумками круглого столу на тему «Творчі спілки: місце в українському суспільстві та перспективи розвитку»

... Ми вимагаємо від Кабінету Міністрів не допустити закриття легенди української журналістики журналу «Перець», рішення про яке прийнято засновниками...

Від Національної спілки кіноматографістів України – Сергій Тримбач, голова.
Від Національної спілки композиторів України – Ігор Щербаков, голова.
Від Національної спілки журналістів України – Олег Наливайко, голова.
Від Національної спілки театральних діячів України – Лесь Танюк, голова.
Від Національної спілки письменників України – Михайло Каменюк, заступник голови.
Від Національної спілки фотохудожників України – Едуард Странадко, голова.
Від Національної спілки краєзнавців України – Олександр Реєнт, голова.

ПРОТОКОЛЬНЕ РІШЕННЯ № 17
за результатами засідання Міжвідомчої робочої групи з аналізу стану додержання законодавства про свободу слова та захист прав журналістів.

Підтримати пропозицію Національної спілки журналістів щодо вивчення ситуації навколо сатиричного журналу "Перець".

Прес-секретар Президента України, керівник Міжвідомчої робочої групи з аналізу стану додержання законодавства про свободу слова та захист прав журналістів Д. ЧЕПАК

Доброго дня,
шановна редакціє журналу «Перець».

Ось уже чотири роки я є передплатником такого чудового журналу. Нещодавно мене чекала неприємна несподіванка: гортаючи сторінки каталога для передплати газет і журналів у поштовому відділенні, я не побачила в переліку журнал «Перець». А коли прочитала звернення до читачів про ліквідацію журналу, чесно кажучи, не тільки здивувалася, а навіть обурилася! «Перець» – це джерело, звідки люди черпають гумор, натхнення і просто хороший настрій. Особисто для мене «Перець» – це значно більше, ніж журнал. Це батько українського гумору та сатири! «Перець» – це видання, яке перетворилось в історію, де зростали, зростають і самореалізуються геніальні українські гумористи. Я досі не можу повірити, адже уже 91 рік журнал прославляє українську мову і її гумор та сатиру.

Дорога редакціє «Перця»! Хочу Вам щиро подякувати за безцінну та велику працю, яку творили протягом довгого часу. Я щиро вірю, що загальними зусиллями ми зможемо втримати видання, яке пережило війну і багато проблем.

З повагою учениця 10-А класу
Тернопільської ЗОШ №11
1-3 ступенів Зоряна ЮЗВІН.

Добрий день, редакціє!

З дитинства любимо Ваш журнал. Дуже хочемо, щоб "Перець" мав МАЙБУТНЄ, щоб його могли читати наші діти та онуки.

З повагою Марина.

До редакції журналу «Перець».

По радіо почула, що закривається журнал «Перець». Не повірила. Я виписую його із 1959 року. Та що ж це робиться, якщо такий журнал в незалежній Україні закривається?!

О. І. НОРИЦЯ.
с. Жовтневе Решетилівського району на Полтавщині.

Ні звертання творчих спілок до уряду, ні лист високошанованих Героїв і академіків до Президента, ні звернення депутатів до наших високопосадовців, ні дзвінки на «гарячі» урядові лінії, ні численні листи шанувальників «Перця», які вважають закриття журналу ганьбою, не знайшли відгуку і розуміння. Влада залишилася до них глухою. А тоді ще й дивується, чому люди виходять на майдани.

Дякую усім нашим читачам і шанувальникам, дякую усім славним авторам – художникам, письменникам, поетам і просто дописувачам, які по крупинках збирали неповторний український народний гумор. Дякую колективу журналу і перчанам усіх поколінь, які не зганьбили "Перець" і, по змозі, високо тримали перчанське знамено правди, свободи, доброти, справедливості, порядності, гуманності, і які в усі часи гідно боронили українське слово... Нам не соромно перед першими творцями журналу. Багатьох із них було закатовано і розстріляно у 30-их роках.

Україна без "Перця"... Гірко, і прикро. Але сподіваємося, що ще буде свято і на нашій вулиці.

З повагою, головний редактор журналу «Перець» Михайло ПРУДНИК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Добрячий морозець сьогодні!

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПІДГОДОВЧІ КУРСИ. ПЕЖОЖНА МАШИНА.

Василь МОМОТЮК.

Геннадій НАЗАРОВ

Впалерій ЧМИРЬОВ

Гортаючи сторінки "Перця"

ПАМ'ЯТАЄ ЧИ НЕ ПАМ'ЯТАЄ?

ГУМОРЕСКА

Стою під дверима. Читаю: «СЛІДЧИЙ ПРОКУРАТУРИ ТОВ. ГОРОБЕЦЬ». Аж в очах зарябіло. Невже той самий Горобець, що у студентські роки жив на моєму горищі? Худе, як налигач, і синє, як баклажан. Бороду носило, щоб не видно було, яке воно засмикане. І дивися, вицвірінькалося. Слідчий прокуратури!

Скільки тих горобців через моє горище пролетіло. Інститут свій можна було б організувати. І нікого не ображав. До всіх по-людяному ставився. Господарство своє навіть довірив. Студент із сільськогосподарської Академії за садом моїм дивився. Студент із зооветеринарного інституту нутрій доглядав. Філолог і математик із педагогічного сина Ванька натаскували. Постійно жив у мене студент із медичного інституту. Всяке може статися.

У Клави поганий синдром. Ночами схоплюється. І по деревах лазить.

Жив у мене студент із інституту харчової промисловості. Майстер! Із цукру гнав. Із картоплі гнав. З абрикосів гнав. Казав, що навіть із каменю можна гнати. Якби тільки дріжджі відповідні знайти.

Студент із інституту фізкультури жив у мене. На довгі дистанції щоранку гасав. За місто. Тренуватися. Так я йому корзину за спину приладнав. Щоб він порожняком не ганяв. Туди різний непотріб із подвір'я виносив. А назад кролям траву. Чемпіоном став. Із плавання. Стилем «кроль».

А оце, значить, приходить Горобець. Таке... Нижче трави і тихше води.

— Хазяїн, візьміть на квартиру...

— Куди я тебе візьму? У хаті й так ліжок, як у госпіталі під час холери.

— А я валетом із ким-небудь спатиму...

— На кого ж ти хоч вчишся? — питаю.

— На прокурора.

— Із тебе, — кажу, — прокурор, як із козячого хвоста віник. Ти хоч скарги писати вмієш?

Тут у мене сусід — кровопивця. Цілими днями на саксофоні скиглить. А в сарайчику порося. Тільки почує саксофон, стає на перегородку і співає. Хліба не накупишся... Нутрію якось мені підсунув. За червінець. З авітамінозом. Так я їй два місяці цибулю у хребет втирав. Щоб остаточно не полисіла. Потім синаша каже: «Тату. А вона ж інвалід. Вона рот розтулити не може. У неї верхній зуб за нижній заплівся». Так я взяв на квартиру студента із стоматологічного інституту. Такий бідовий хлопець. За кілька хвилин всі зуби їй повисмикував. «Може, — питає, — і вам який заважає? То давайте, поки інструмент під руками...».

Поселився, значить, Горобець. А через тиждень якась мадмазель. Ледве у хвіртку просунулася.

— Хазяїн, візьміть на квартиру, не пожалієте. Я добра куховарка.

Хлопці як дізналися, що взяв її, мало не цілували мене.

— Папашо, — кажуть, — ви нам кинули рятівне коло.

— Гаразд, — відповідаю. — Тільки не хапайтеся за нього всі одночасно...

Найміцніше схопився за неї Горобець. Шнурує поруч, як винищувач коло бомбовоза. Як супутник навколо матінки-землиці кружляє. Спочатку я думав, що його приваблює можливість надурняк поправитися. Потім зауважив, що там діло сягнуло значно глибше. Любовна петрушка закрутилася.

Дивлюся не раз отак на них, і серце пронизує холод. Пропав ти, Васю, думаю. Не дай бог, коли-небудь вона ненароком сяде на тебе. Розплющить, як океан камбалу. Мощі твої в музеї показувати будуть. Замість святого Онуфрія в Печерську лавру вмонтують. І чого воно так великих жінок до малих чоловіків тягне? Чи співчуття, може? Чи материнська турбота?..

Одружилися вони, значить. Ну, тут я й кажу:

— Забирайте, дорогі мої, манаття і на іншу парафію. Я одружених не тримаю...

Горобець розцьвірінькався:

— Ви безсовісні. У вас немає людяності...

— Досить, досить! Ти мені на совість не бий. Ви мені за кілька років стільки тієї людяності зробите, що всі студенти порозбігаються. А в мене ж хазяйство. І тільки дві руки. Ще й жінка з поганим синдромом...

Тепер ось стою під дверима з табличкою «СЛІДЧИЙ ПРОКУРАТУРИ ТОВ. ГОРОБЕЦЬ» і думаю: пам'ятає він мене чи не пам'ятає?

Євген ДУДАР.

ЦІКАВО

В Україні фінансами опікуються ті, хто зберігає свої гроші за кордоном, а освітою — ті, чиї діти навчаються в Англії.

БУВ, АЛЕ...

— Підсудний, чому це у вас нема адвоката?

— Та був, але коли переконався, що я не вкрав тих п'яти мільйонів, то...

Анатолій КІЗЛОВ

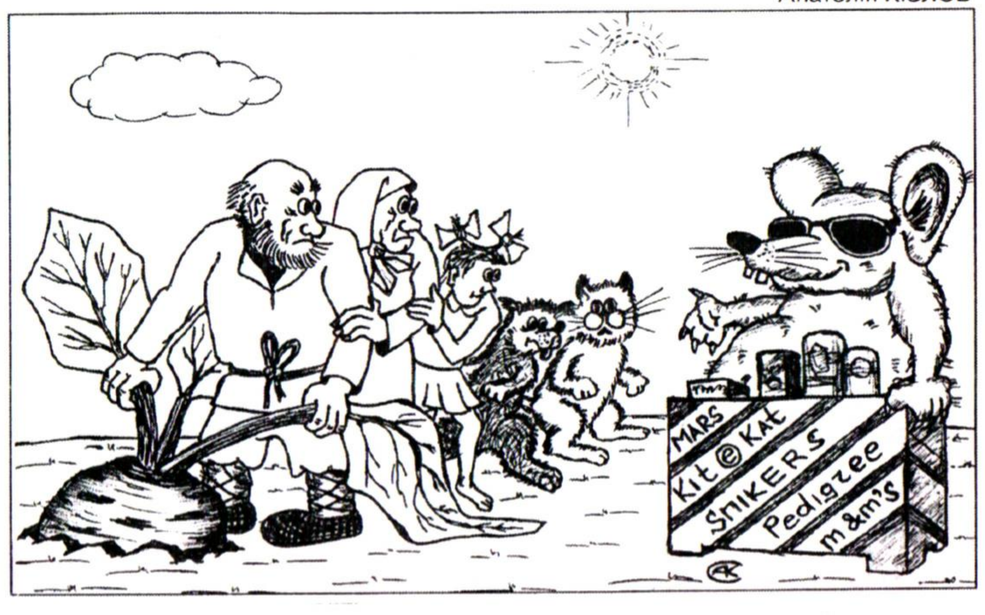

Вітаємо!

Дружній шарж Анатолія Арутюнянца.

Здоровимо воістинно народну артистку України, лауреата Національної премії ім. Т.Г. Шевченка, Героя України Неонілу КРЮКОВУ з ювілеєм!

Кілька слів замість ювілейних тостів

Сила слова

Із дитинства Неоніла Крюкова має феноменальну пам'ять. Батькові листи з фронту вона могла переказати слово в слово. І коли в їхній хаті під час війни збиралися жінки, її, чотирирічну дівчинку, ставили на стільчик і вона напам'ять читала батькові вісточки. Зворушені жінки плакали. Може, саме тоді запала в душу Неоніли думка про силу слова.

Праця

Мала Неоніла звикла до найважчої роботи. Одного разу вона несла величезний лантух із травою. Сусід побачив і пожартував: «Ніколи не бачив, щоб мішок сам ходив!» Бо з-під мішка видно було тільки Неонілові ніжки.

Хоробрість і патріотизм

Коли Неоніла Крюкова вперше збиралася читати зі сцени «Марусю Чурай» Ліни Костенко, виступ у Київській філармонії відмінили в останній момент, а її разом із бандуристкою Галиною Менкуш відправили в клуб заводу «Арсенал». Організатори «акції» думали, що там не буде глядачів. А їх була повна зала. І Ліна Костенко потім сказала: «Такою, як Неоніла Крюкова, я і бачила свою Марусю Чурай».

Смішинки

РІЗНИЦЯ

— Чим відрізняється англієць від українця.

— Англієць іде і не прощається; українець прощається і не йде.

НЕПОДОБСТВО

— Наша пошта — це просто якесь чорт-зна що!

— Чого ти так?

— Десять днів тому написав дружині листа, а сьогодні — ти можеш собі уявити таке?! — знайшов його в своїй кишені!

УЖЕ ПОДОБАЄТЬСЯ

— Володю, ти любиш воду? — питає дівчина свого хлопця.

— Так.

— Чудово! Значить, сімдесят відсотків мене тобі вже подобається?

КИНУВ-ТАКИ

— А, знаєш, Сидорович кинув пити.

— Справді?.. Хай йому буде земля пухом!

СТАТЬ

Чоловік привів свою вагітну дружину на УЗД. Сидить і нервується:

— Не можу дочекатися, коли вже визначать стать нашого сина.

Після ретельного огляду лікар повідомив:

— Стать вашого сина — дівчинка.

Надіслав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ. м. Київ.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

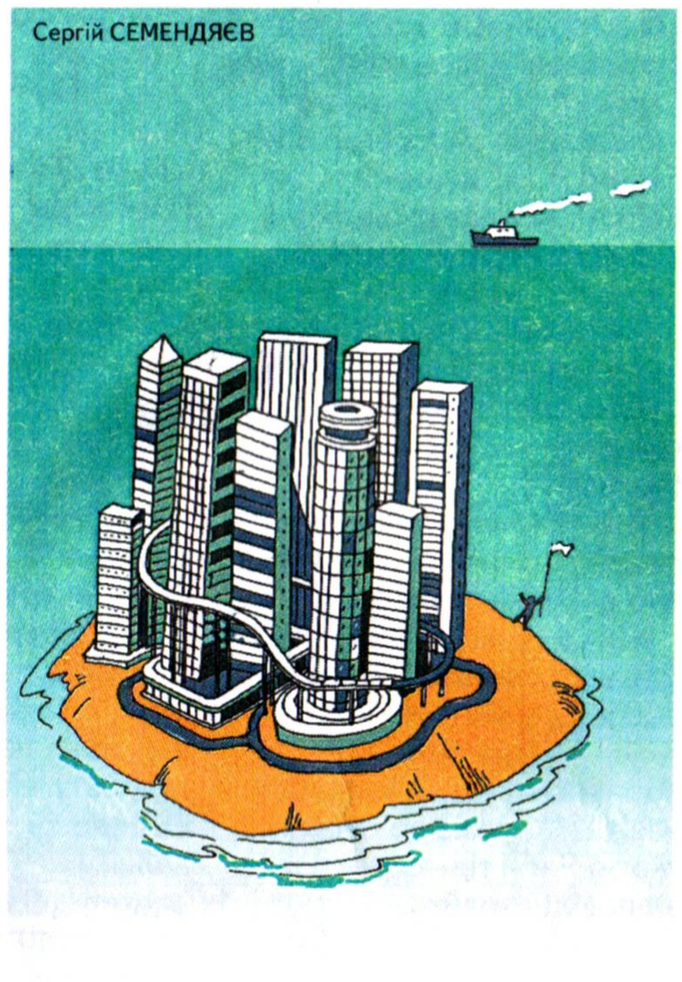

Валерій МОГИЛЬНИЙ

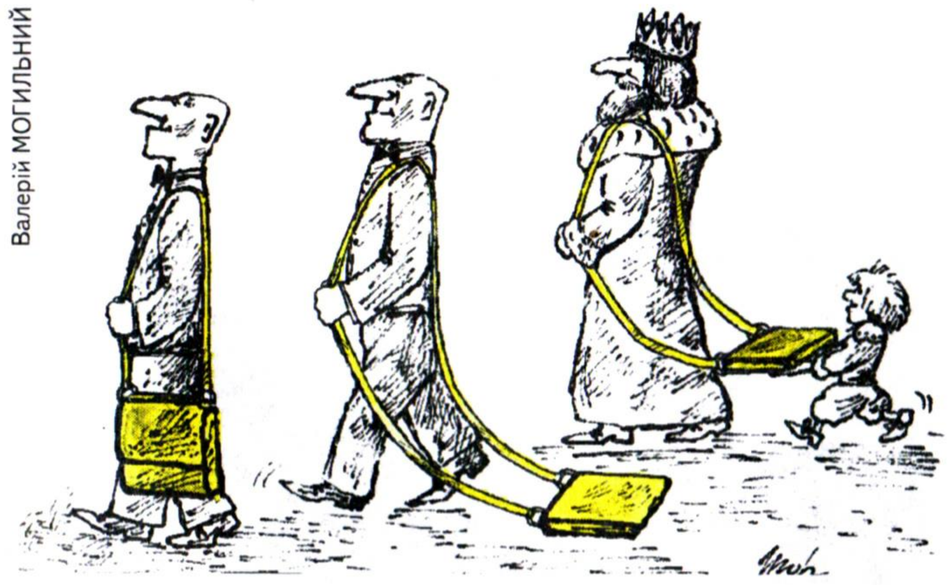

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А тепер принесіть довідку про те, що ви зібрали уже всі довідки.

Думки Олеся ВОЛІ

- **Режисером подружнього щастя є жінка.**
- **Найважче жити — просто.**
- **Не бажаєш втратити друзів — ніколи нічого в них не проси.**

Олег ГУЦОЛ

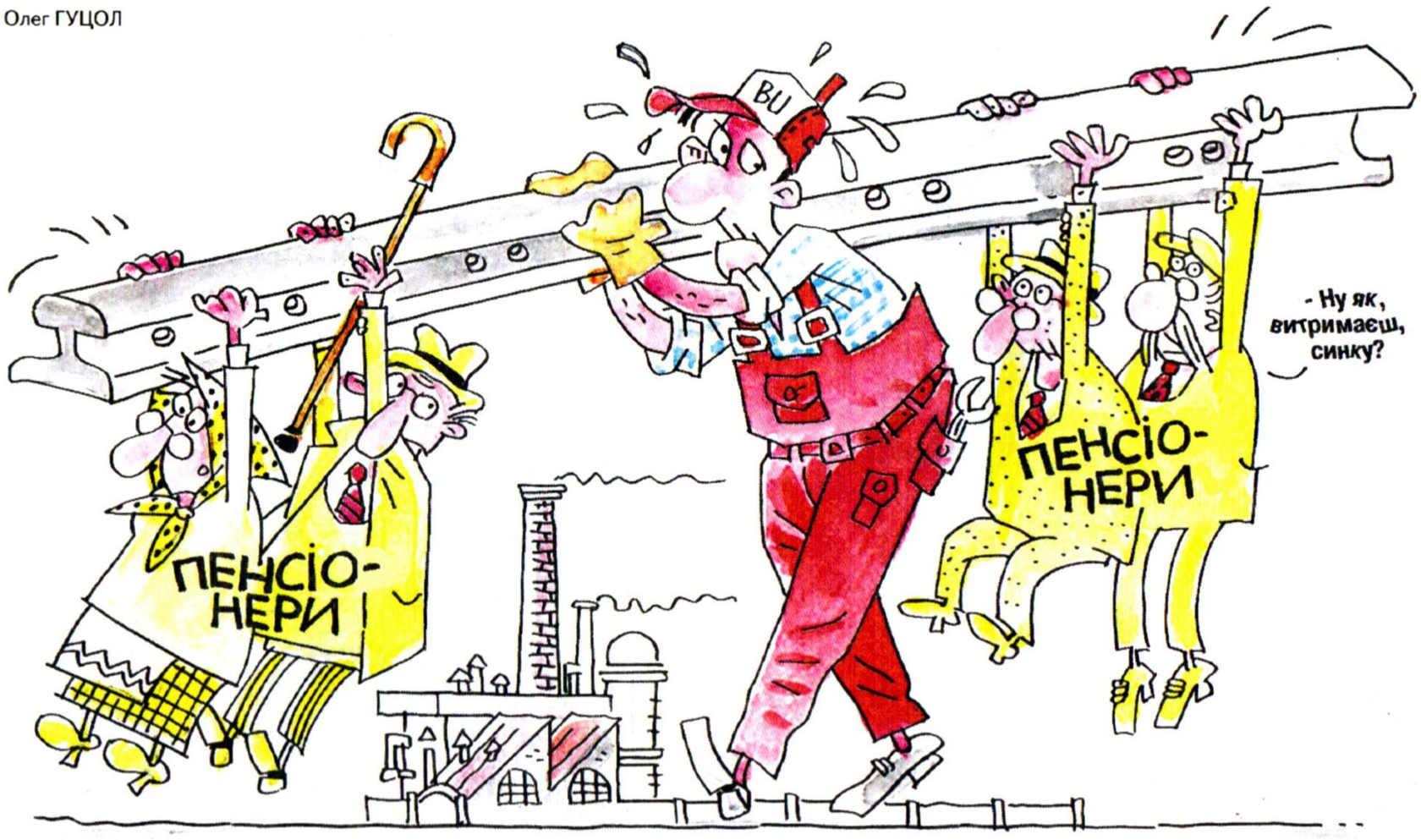

Гортаючи сторінки Перця"

ВОВК ТА ВІВЦЯ

Побачивши над кручею вгорі
Стару-стару Вівцю, що паслася байдуже,
Голодний Вовк сказав: «На вівці на старі
Ніколи я не кидавсь дуже.
Та що поробиш, як ізранку ще не їв.
Як живота підтягує до спини...
Агов, красуне! Добре, що зустрів,
Спустись, будь ласка, у долину:
Сказати маю пару слів».
«Чого схотів!–
Вівця згори йому сміється,–
Кажи звідтіль. Я не глуха, здається,
Та й знаю і секрети ті, й слова.

Гадаєш, як Вівця – порожня голова?!»
«Заладила! Поглянь, яка внизу трава–
Смачна та соковита!
Й ніяка тут не жде тебе біда:
На молоденьких я не маю апетиту!»
«Таке і скаже!.. Де ж я молода?!–
Вівця хвостом грайливо завертіла.
«Сам перший сорт! Стрибай! Тут є й вода.
У тебе ж ніжки – шик! Стрибай-но сміло!»
«Бе-ме!..» – Й Овечка із гори загуркотіла...
Вовк не ловив, звичайно, гав
(З Овечки тільки вовна полетіла) –
Втерсь лапою усмак і сам собі сказав:
«М-да, комплімент для женщини –
велике діло!»

Анатолій КОСМАТЕНКО.

В. ГРИГОР'ЄВ

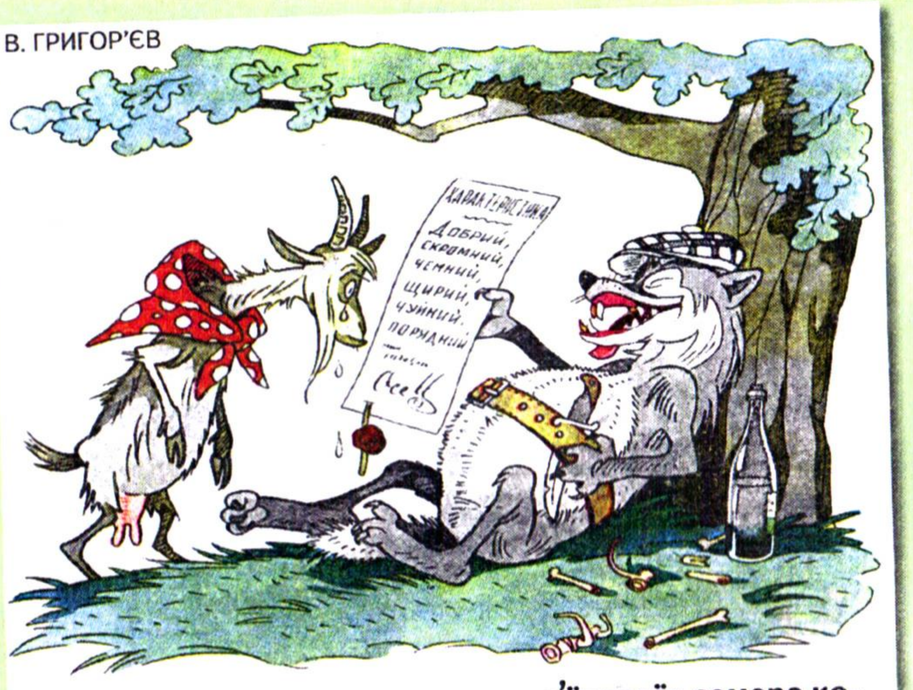

– І як ти могла подумати, що я з'їв твоїх семеро козенят! Подивись лишень на мою характеристику!

ЧУЖИЙ КАМІНЬ

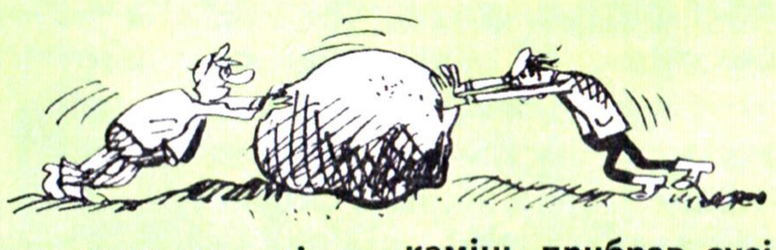

Проти дядькового Илькового двору лежав нічийний камінь. Як він тут опинився й навіщо – ніхто не знає. Може, він тут ще з карстового періоду. Невідомо. Тільки камінь той усім заважав.

Було, ввечері повертаються люди з кіно, попереджують одне одного:

– Обережно, десь тут був камінь!

– Еге ж, десь отут, десь отут...

– Ага, ось він де! – казав той, що летів сторчака, перечепившись об каменюку.

– І ніхто його не прибере звідси!

Та найбільше камінь упікся Илькові і його сусідові, що навпроти. Машини і трактори, об'їжджаючи перепону, щоразу, таранили їхні тини. Ілько з сусідою тини поновляли, а машини трощили знову. Ілько позакопував замість звичайних стовпців дубові ошули, але трактори і їх повивертали, пообдиравши, правда, при цьому і собі боки, за що трактористи нещадно кляли дядька Илька разом із його ошулами.

Ілько їх просив:

– Ви б, хлопці, зачепили трактором оцю каменюку та кудись відтягнули.

– Ставте пляшку!

Скупуватий Ілько ставити пляшку не хотів, а трактористи не хотіли «за так» морочитися з каменем.

А місцева громадськість, тим часом, вимагала камінь прибрати. Ілько наполягав, щоб камінь прибрав сусіда, а сусіда хотів, щоб це зробив Ілько. Мовляв, камінь ближче до його двору лежить, нехай він йому ради й дає.

Ілько «дав ради». Каменюка опинилася під сусідськими воротьми. Проїзд тепер звільнився, зате сусіда не міг заїхати до власного двору.

– А на ката мені отут чуже каміння здалося! – сказав він і, мобілізувавши всю родину, перекотив камінь під ворота Илькові.

– Було чуже, тепер твоє буде! – мовив Ілько і «повернув» камінь сусідові.

Так вони й пересовували його туди-сюди, поки їм не набридло. Камінь, таким чином, лишився лежати, де й був, – посеред шляху.

І знову він усім заважав.

Отак і велося, поки одного разу не з'явився якийсь чоловік і не спитав у Ілька:

– Камінь ваш?

– Ні, – поспішив відмежуватись Ілько.

– Ну, то я його собі заберу. Може він мені згодиться...

– Як то заберу? Як заберу?! – втрутився сусіда, що саме нагодився на цю розмову. – Бач, охочий до чужого добра знайшовся! Давай на пляшку, а тоді й забирай.

– Взагалі, камінь ближче до мого двору лежить, – натякнув Ілько.

– Е-е, я бачу, що камінь спірний, – сказав чоловік. – Обійдуся краще без нього.

І пішов геть.

А сусіди посварилися.

– Мій камінь! – гарячкував один.

– Ні, мій! – не поступався другий. Посперечавшись отак і не дійшовши згоди, вони кинулись – кожен собі – шукать на каменюку покупця.

Незабаром Ілько знайшов одного, котрий погодився за півлітру камінь придбати. Правда, півлітру мав ставити Ілько, але він згоден був на все, аби лише сусіда не мав із каменя зиску.

Сусіда, мабуть, міркував так само. Бо, коли Ілько привів свого покупця, то каменя на місці не знайшов. Зник камінь.

– Це я його продав, – зловтішно повідомив сусіда. – Мій камінь, то чому б його не продати?

Про те, що цей «продаж» коштував йому сулію, він, звичайно, промовчав.

Віталій КОВАЛЬ.

Радна САХАЛТУЄВ

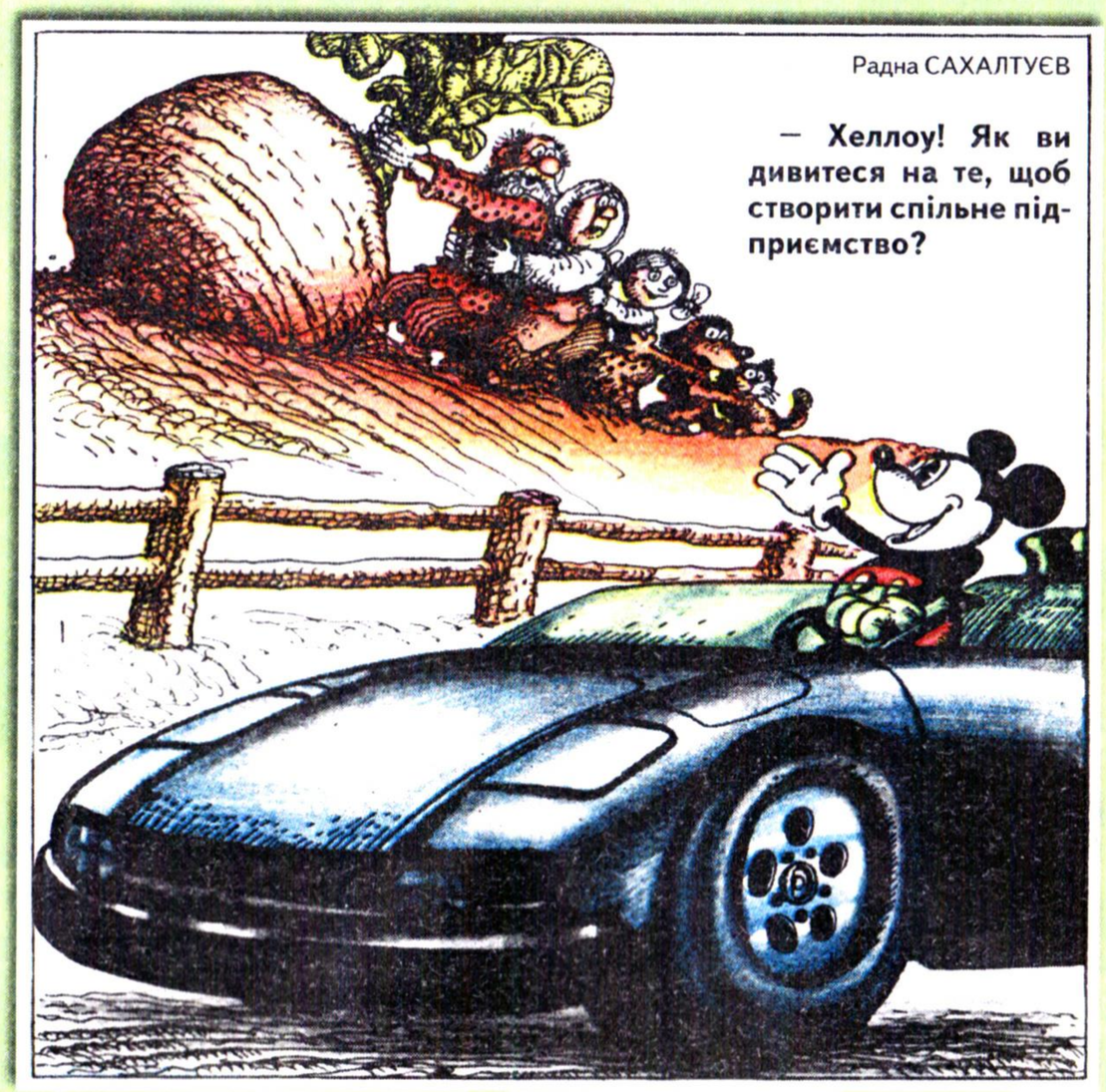

– Хеллоу! Як ви дивитеся на те, щоб створити спільне підприємство?

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ

– Оце тобі, Перче, мій новорічний подарунок. А отим подарунки вже ти роздаватимеш....

Страшне перо не в сусіда...

«У мене в бригаді два чоловіки і ті з жилудками».

(Із пояснення бригадира).

«Вони жили по сусідству і між ними знайшлася дитина. Це свідчить про те що вони вели спільне господарство. Вуличний комітет про це добре знає, а тому і стверджує».

(Із довідки).

«Спиртні напої продаються з 11 годин ранку мужчинам по 100 грамів в одну руку».

(З об'яви).

НАШ ВЕРНІСАЖ

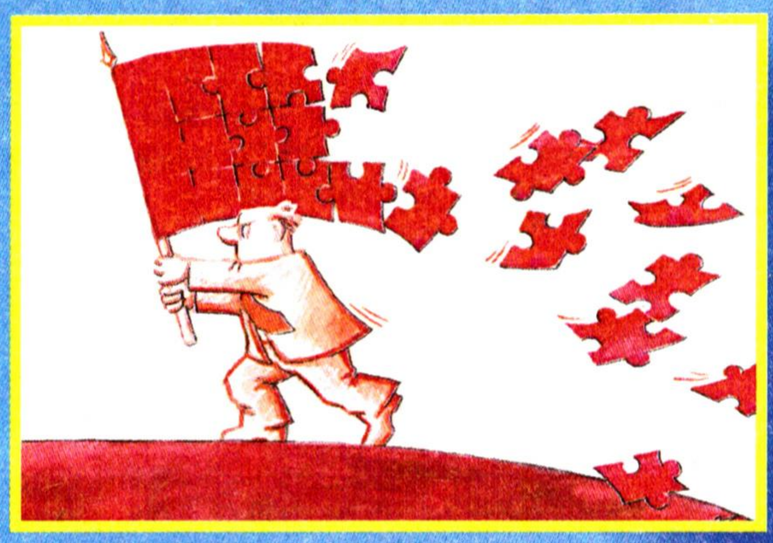

Віктор ГОЛУБ народився 20 серпня 1954 року на Хмельниччині. Зараз живе у м. Здолбунові Рівненської області. Карикатури малює вже майже 40 років. Він переможець багатьох всеукраїнських і міжнародних конкурсів сатиричної графіки. А сьогодні у нього вернісаж у «Перці».

Автошарж.

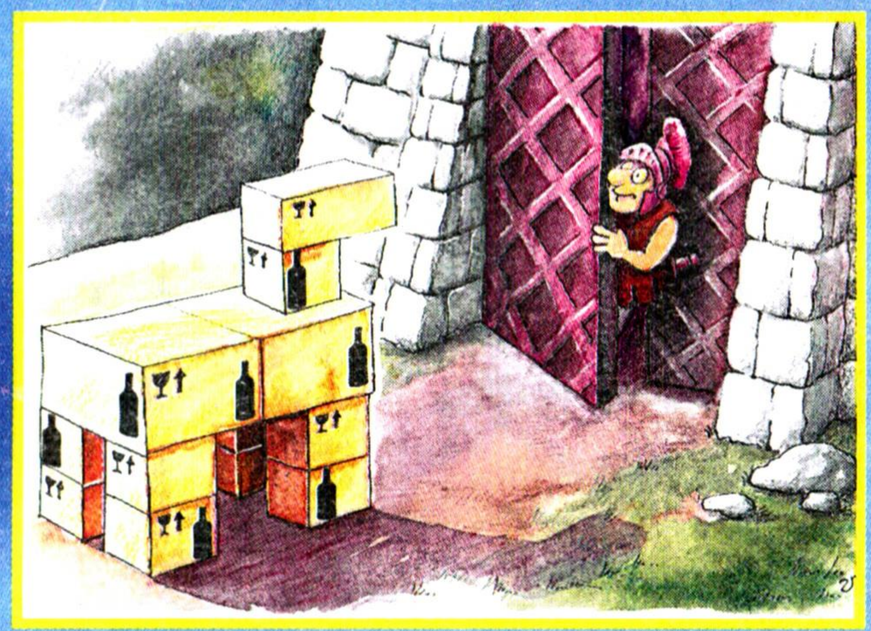

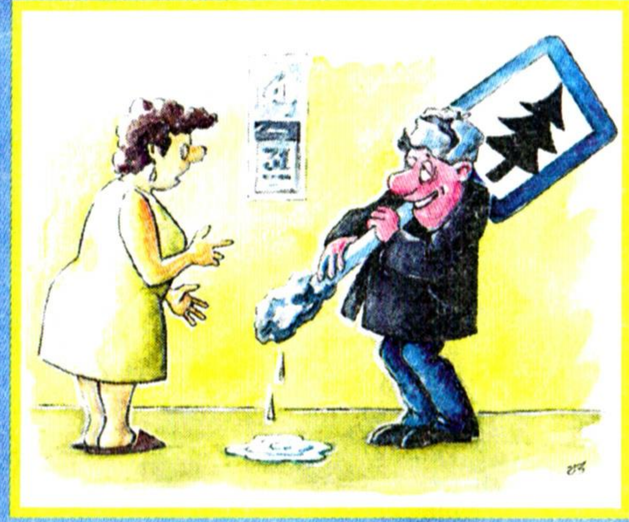

ДЕВІЗИЧКИ

Поки стоїш у заторі, можеш продати свою машину і купити іншу, яка стоїть ближче до світлофора.

Якщо ви зрозуміли, що насправді не все так і кепсько, та й життя хоч трішки, але все-таки кращає, – значить, у цей вечір вам пити більше не треба.

У нас дві проблеми: допрацювати до п'ятниці і не померти до понеділка.

Поки у маленької дитини не закінчиться пряник, мама може прийняти душ, одягнутися, поснідати і помити посуд. Армія відпочиває у порівнянні з декретною відпусткою.

Оголошення

"Познайомлюся з чоловіком зростом до 179,99, вагою до 69,99, віком до 29,99. Про себе – директор гіпермаркету".

Народні прикмети: якщо пішов сніг – кластимуть асфальт; якщо поклали асфальт – значить, незабаром тут кластимуть труби.

Фото дружини у моєму портмоне нагадує, що на цьому місці могли бути гроші.

Зібрав Остап МИХАЙЛОВИЧ.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

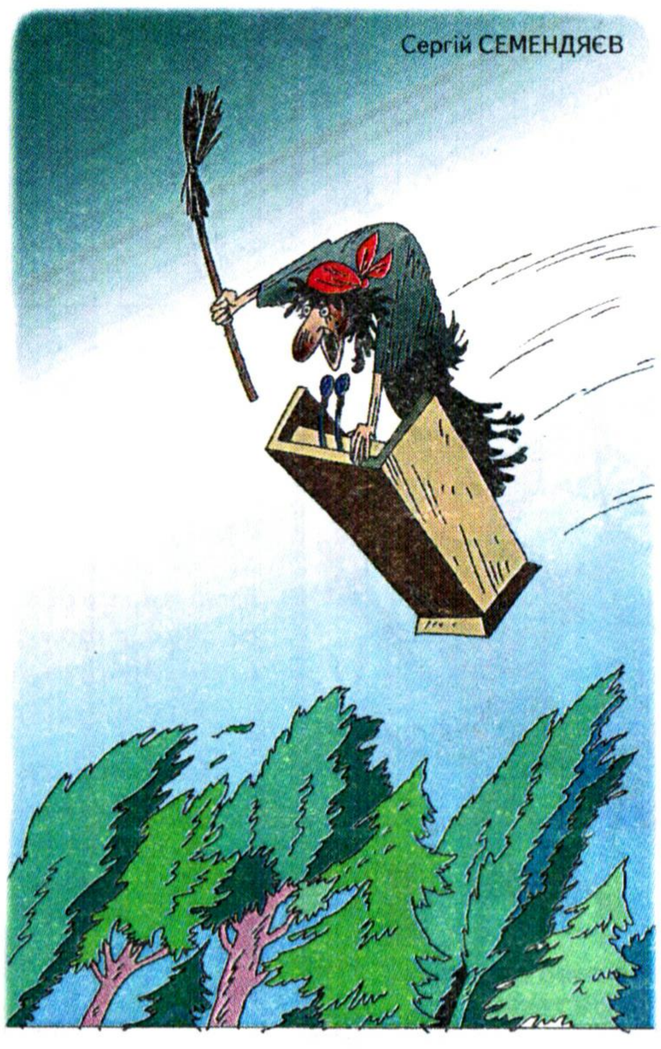

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ДІРОЛ – *шило.*

РОГАЛИК – *зраджений чоловік.*

КИСЕНЬ – *кефір.*

ПОВНОВАЖЕННЯ – *ожиріння.*

МЕТЕЛИК – *віник.*

ЧЕКІСТ – *касир.*

ГРАТУЛЮВАТИ – *посадити за грати.*

Б. ФЛОРІАН.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

«ДИТИНА»

Бригадир якось питає
тітку Харитину:
– Чого донька не працює?
– Та воно ж – дитина!..
Через рік така ж розмова
знову біля тину:
– Чого ж донька не працює?..
– Та в неї ж дитина!..

Кость МИХЕЇВ.

Сергій ГЕРАСИМЧУК

Гортаючи сторінки "Перця"

У ДУСІ ЧАСУ

ГУМОРЕСКА

Сидимо у Панасенка. Новий рік зустрічаємо. Сьому годину святкуємо. Ніхто йти додому не збирається. Веселощі саме у розпалі.

Магнітофон виграє. Мотовиленко танцює зі стільцем у руках навколо ялинки. Макушняк цілує кота Леопольда. Устюченко готується страйкувати на знак протесту, що Новий рік, бачте, прийшов без попередження.

Проте мене не полишає відчуття, що тут щось не так, чогось бракує. Вирішив терміново виправляти становище. Стаю на стілець і хрипким від випитого холодного шампанського голосом кричу:

– Товариші!.. Прошу хвилину уваги!..

– А що сталося?.. – здивувалися. – Ялинка впала?.. Снігом дорогу до магазину замело?

– Нічого страшного! – заспокоюю. – Просто у нас зустріч Нового року не туди йде.

– Як не туди?! А куди?!

– Не знаю. Проте Новий рік відзначаємо по-старому. Не свято, а хтозна-що. Навіть гопака танцювати не хочеться.

Стало тихо... Лише Панасенко на вухо мені прошипів:

– Мало того, що без запрошення приперся, так ще й людям свято псуєш. І чого тобі не вистачає? Стіл – як скатертина-самобранка.

– Чесної, принципової критики нема. А то що ж виходить? Похвалили старий рік і – ніяких зауважень. Прісно! Треба глибше копати.

– Пупенко хоче під шумок кар'єру зробити, – зашушукалися гості. – Зрозумів, що нині так модно... Де їсть, там і... ноги на стіл.

– Досить! – пояснюю. – Настав час сказати все, що ми думаємо про господаря й господиню. Починаю з Панасенка. На кого він схожий?

– На Спартака! – почулося.

– Розумне обличчя. Вольове... Щире... Відверте... – додали.

– Брехня! – відказую. – Погляньте хоча б на його ніс! А вуха, а губи?

Панасенку ніби хто відро холодної води на голову вилив.

– Усі ви робите вигляд, що любите його, але ж це неправда. Поза спиною називаєте поганими словами, а тут сиплете компліменти. Підлабузники, от ви хто! А Панасенко – дундук.

Спантеличені гості мовчали. А я тим часом уже звертався до господині.

– Лідіє Андріївно, – кажу чемно, – це ж скільки продуктів необхідно пропустити, щоб у ва-

ші сорок років так розповніти...

Господиня хотіла, було, щось заперечити, та мене нелегко зупинити.

– Заспокойтеся, – попрохав ображену жінку. – Можливо, щось і не так, але святкувати починаємо по-новому!

Макушняк спересердя бряз-нув ножем по мисці з холодцем:

– Пропоную вам замовкнути! – Це він до мене. – Чим ви особисто старий рік відзначили?

– Як це чим? – вигукую. – Прожив по-новому. У дусі часу. Вступив до неформального об'єднання. Бігаю по всіх несанкціонованих мітингах. Виступаю з промовами. Страйкую. А ти на дурничку цілу кварту горілки готовий випити, – відрубав я. – А сам гостей не любиш. На новосілля нікого не запросив. Весілля у тещі святкував. Десять копійок на рятування потопаючих не здав. Усе гаманець набиваєш. І краватка у тебе, ніби хвіст від оселедця. Та й на роботі ти тримаєшся лише тому, що дядька впливового маєш. А коли Панасенка на керівну посаду висували, ви разом із Мотовиленком анонімку написали. Вовк ти в овечій шкурі!

– Брехня!.. – верескнув бідолаха. — Заберіть його з моїх очей!

– Вивести хулігана! – закричали інші. – Набридло!

– Ви теж хороші, – кидаю презирливо. – Вивести!.. Хто перший підніме на правду руки? Бач які! І в Новому році не хочете перебудовуватись!

По телевізору Алла Пугачова якраз співала про поромника.

– Шкода мені вас усіх, – заявляю. – Не хочу бути з такими в одній компанії. Бувайте!..

...Кажуть, що після того скандалу мені на своєму робочому місці більше не працювати. Ну, і не треба. Я це передбачив і з другого січня заяву в кооператив подав... Ха-ха!..

Віктор СЕМЕНЯКА.

Народні усмішки

САМЕ ЧАС

Сидять у в'язниці два злодії: один за крадіжку корови, другий за крадіжку годинника.

Той, що вкрав корову, вирішив поглузувати над сусідом та й питає:

– А ти не скажеш, котра година?

Той поглянув на руку і відповідає:

– Саме час корову доїти.

ДЕФІЦИТ

Побачивши, що його обважили у крамниці, покупець проникливо запитав молоду працівницю прилавку:

– У вас совість є?

– Цього місяця не завозили.

ВАЖКО СКАЗАТИ

Сидить бабуся біля телевізора і дивиться футбол. Забігає онук до хати і гукає:

– Бабусю, ну що, забили?..

– Та не знаю, чи забились, але дуже падали.

ХТО НА ЩО ВЧИВСЯ

– Петре, – звернувся якось до свого водія головний ветлікар району, – щось воно дивно виходить: ти весь день гасаєш на службовій машині, як на власному коні, а я пішки ходжу.

– Так, Іване Петровичу, хто на що вчився!

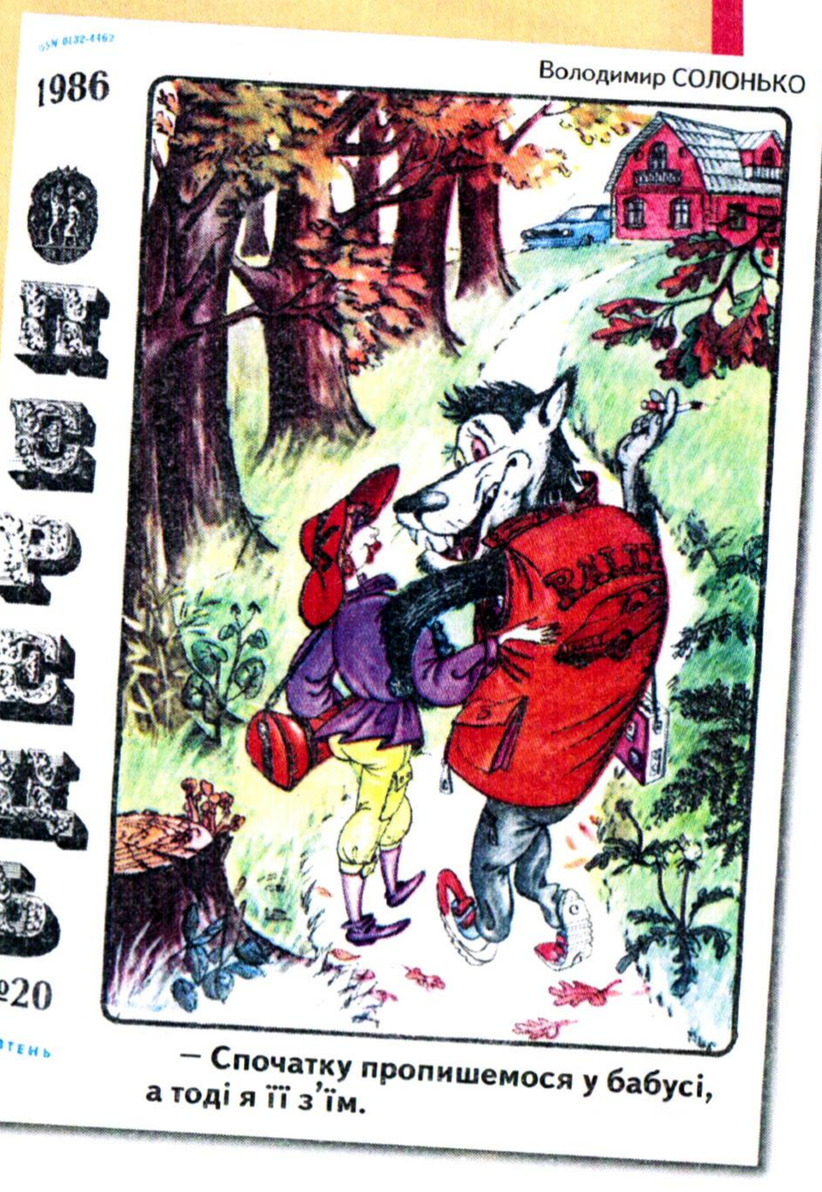

Вінегрет із перцем

Юрій КОСОБУКІН

Сергій СЕМЕНЯЄВ

Андрій САЄНКО

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

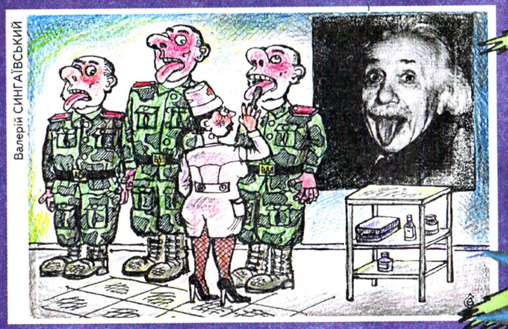

Микола КАПУСТА

Олексій КОХАН (тема Юрія Іщенка)

Микола КАПУСТА

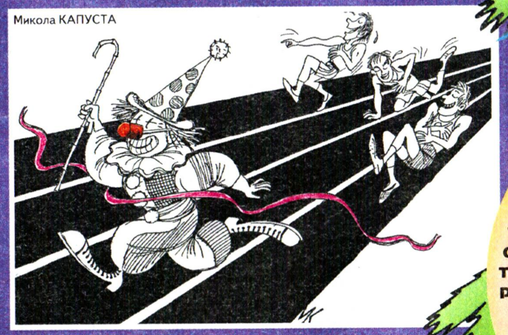

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олександр КОСТЕНКО

Сергій ФЕДЬКО

Василь ФЛЬОРКО

Сергій РЯБОКОНЬ

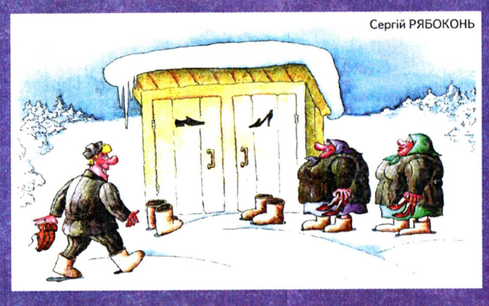

ПРОКИНУВСЯ

П'яний чоловік питає міліціонера:

— Ви не бачили моєї дружини?

— Що, загубилася? — усміхається міліціонер. — А коли й де ви розійшлися?

— Та ми не розходилися. Вчора пішли до сусідів Новий рік стрічати; сьогодні я прокинувся — а її нема.

Міліціонер розводить руками:

— Який там ще Новий рік?! Серпень же місяць!

ПРИЗНАВСЯ

Під час новорічної вечірки професора університету запитує сусід:

— Який у вас цього року прохідний бал був?

— Двадцять тисяч доларів.

ПЕРЕСІЛ

Мати дівчини каже її хлопцеві:

— Я дам згоду на ваш шлюб із моєю дочкою лише за умови, що ви кинете курити, ніколи не будете пити і ходити з приятелями на футбол, будете допомагати дружині в домашній роботі, на кухні.

— Чи ви була не думаєте, — каже хлопець, — що ваша дочка вийде заміж за круглого ідіота?!

ДО ЧОГО Б ЦЕ?

— Ой, послухай-но, любий, — каже вранці дружина чоловікові. — Снилося, що ти подарував мені дуже гарні сережки. І що б то мав значити такий сон перед самим Новим роком?

— Скоро дізнаєшся, — загадково каже чоловік.

Увечері він урочисто вручає дружині пакунок. Та розгортає його і бачить книжку — «Тлумачення снів».

НЕ ПРОПУСТИВ

— Підсудний, що вас спонукало обікрасти ювелірний магазин?

— Та на вітрині ж було написано: «Не пропускайте свого новорічного шансу!»

МОЖЕ НЕ ПОЧУТИ

Перед Новим роком хлопчик кричить:

— Діду Морозе! Прошу тебе, подаруй мені ковзани.

Мати просить не кричати:

— Тихіше, Дмитрику! Дід Мороз почує навіть шепіт.

— Але тато може не почути.

ОТАКОЇ!

Жінка дивиться телевізор, щось бурмоче і врешті звертається до чоловіка:

— Знаєш, я оце зловила себе на тому, що вже балакаю з телевізором!

— Уяви собі, вона вже з телевізором балакає, — звертається чоловік до комп'ютера.

РОМАНТИЧНИЙ ВЕЧІР

— Та-а-ак! Я бачу у нас сьогодні романтичний вечір... Свічки, масло...

— Андрійовичу, закрий капот!

ТО НІЧОГО...

Прийшов один студент квартиру наймати. Аби переконати господиню, розказує, якого-то гарного та порядного квартиранта вона буде мати.

— Коли я йшов, — хвалиться, — із попередньої квартири, то хазяйка плакала.

— Заспокойтеся, — господиня на те, — зі мною такого не буде, плату за житло я беру наперед.

ПОДАРУНКИ

– Куме, вашому внуку сподобалися новорічні подарунки?

– Та побив він усі подарунки: і машини, і залізничну дорогу, і пістолети...

– І мій подарунок побив?

– Ні, куме, ваш молоточок цілий.

Надіслав
Микола ШВИДКИЙ.

НА ЗАХІД?!

ГУМОРЕСКА

Я – за західний вектор у політиці. Дружина – за східний.

Звідси і тертя. Словесне. Перевага, звичайно на її боці. Бо у неї язик довший.

Надумав організувати помсту.

Підговорив сина першокласника. Дав йому певну суму на комп'ютерні ігри, і попросив підсипати мамі в борщ пакетик меленого перцю. Щоб наїлася – і заціпило. Бодай на півгодини.

Прийшли з дружиною з роботи. А на столі в мисках уже парує борщ.

Повсідалися. І тут я засумнівався, чи сів навпроти своєї миски. Зиркнув на сина. Але він уминав свою порцію. Дружина також почала сьорбати...

– Який смачний борщ, – вигукнула вона, коли її миска спорожніла. – Прошу добавки!

Я зрозумів, що борщ із перцем переді мною.

– Люба, у мене щось немає апетиту, – скривився я. – Пропоную свою порцію...

Дружина миттю схопилась із-за столу.

– Що, не хочеш їсти звареного мною борщу?

Знаючи її вдачу взявся за ложку:

–Вгамуйся, серденько. Я спробую...

Після першої ложки язик наче вогнем обпекло...

Дружина не зводила з мене очей.

– Їж, бо доведеш мене!..

Стала над головою і запитала:

– Ну, то довго чекати?

Довелося зачерпнути ще кілька ложок пекучої рідини.

Перець забив дух. Попросив сина подати кварту води.

Але дружина зупинила його.

– Не викаблучуйся! – гримнула на мене.

Борщ таки доїв. Під пильним поглядом дружини. І кинувся до крана з водою...

Хлебтав холодну воду і кляв себе за дурну затію. На сина не гнівався. Адже сам винен, забувши його попередити, що за стіл сідатиму обличчям на Захід...

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Щось випити, закусити і... дві Снігурки!

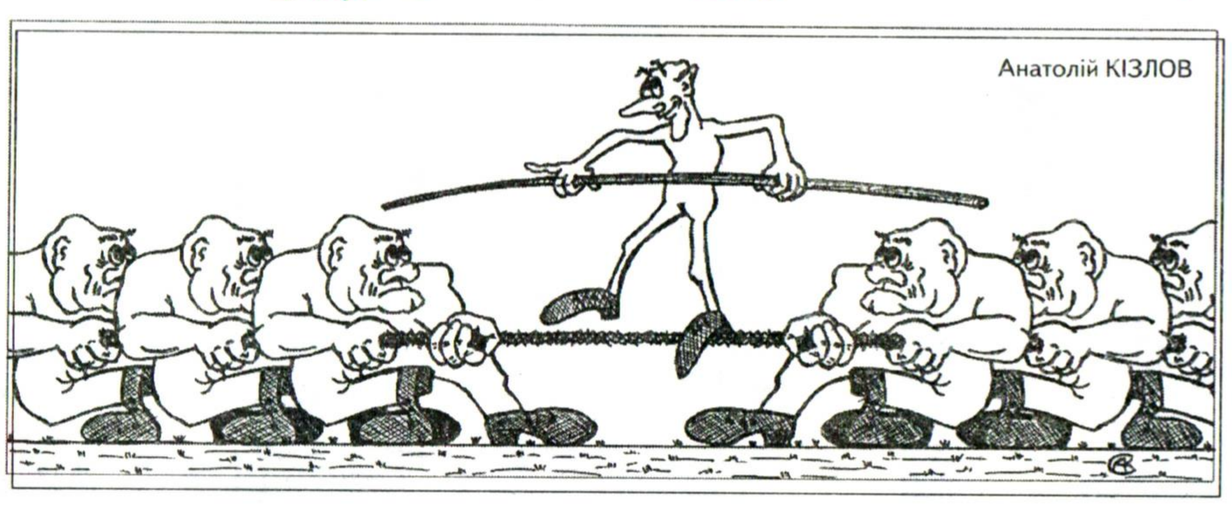

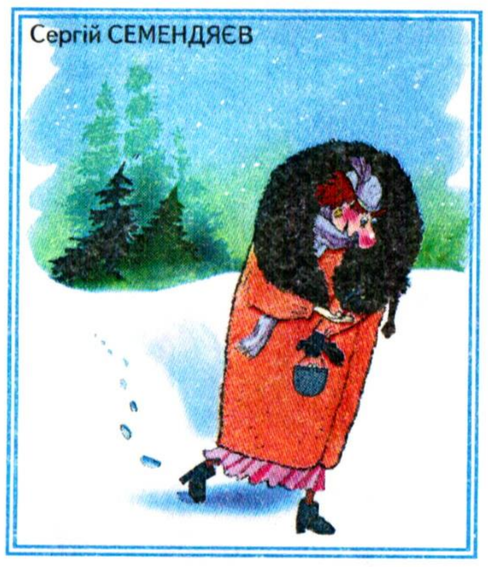

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, ЯКИЙ УМІЩЕНО У «ПЕРЦІ» № 11

									Й													
									І													
									З													
									Р													
									І													
									Н													
									К													
									А													

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

ІРОНІЗМИ

❇І нова мітла навчиться загрібати лопатою.

❇Чиновники взяли за правило — брати без винятку.

❇Зверху все видно, тому вони і не думають спускатися на землю.

❇У морі брехні язик — вітрило.

❇Нарешті ми взнали їм ціну і вжахнулися — на ціннику не помістилося.

❇Гріх не дати хабара тому, хто бере по-божому.

❇Ми приречені на сміх.

Флоріан БОДНАР.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЯКА ДІЄТА

Петро приїхав у санаторій для схуднення і питає першу ж, яка йому стрілася, пацієнтку:

— Як тут годують? Яка дієта?

— Дай шматочок хліба, то скажу.

НОВАЦІЯ

Курців у нас значно поменшало б, якби на пачках цигарок друкували таке попередження: «Вирученні від продажу кошти буде направлено на оздоровлення народних депутатів...»

І ЩО ВОНО

У чоловічому товаристві зайшла мова про сімейні суперечки. Усі щось говорять, тільки Петро мовчить.

— А ти що, завжди із жінкою згоден? — питають його.

— Та де там!

Усмішки з конверта

— І часто перечиш їй?

— Часто.

— І що ж вона каже?

— А що вона може сказати, якщо не знає, що я не згоден?!

ГАЗЕТНЕ ОГОЛОШЕННЯ

«Наша фірма шукає досвідченого бухгалтера (може бути й жінка).

А також досвідчену жінку (може бути й бухгалтер).

Надіслав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

ПОДЯКА

Школяр повертається з походу.

— Ну, як там? — запитують батьки.

Синок дістає із кишені записку інструктора.

Батько читає: «Ваш хлопець — єдиний, хто взяв у похід пляшку горілки. Дякуємо вам за сина!»

ПОЖАРТУВАВ

До лікаря прийшла монашка:

— Порятуйте, у мене безперервна гикавка. Той вирішив полікувати її народним методом — налякати.

— Сестро, у вас досить дивна гикавка. Така буває лише у вагітних.

Монашка в сльозах тікає із кабінету.

За два дні до лікаря дзвонить настоятелька:

— Це ви сказали сестрі Марії, що вона вагітна?

— То я хотів її налякати. Хіба не допомогло?

— Допомогло, але отець Євлампій кинувся із дзвіниці...

Надіслав
Петро ОСТАПЕНКО.
м. Лохвиця на Полтавщині.

ПОЧИТАЙКО

Сторінка для дітей

Анатолій ВАСИЛЕНКО

СОЛОДКІ СНИ

Мати сину колисанку
На добраніч заспівала:
– Сни тобі, моя дитино,
Нічка вже приготувала!
Миколай Святий везе
Книги на санчатах.
Іграшки тобі й цукерки
Вже несуть зайчата.
А Юрасик ковдру скинув
І давай кричати:
– То мені ж несуть цукерки,
Як я можу спати?!

МАЛЮНОК

Оля зиму малювала,
Вкрила снігом поле й ліс.
Скрізь хурделиця літала,
Вітер білу ковдру ніс.
Побіліли дуб, криниця,
Хата, стежка і поріг,
І ворона, і синиця...
І не видно вже доріг.
Брат малюнок розглядає
(До сестрички він прибіг):
– Так нічого ж тут немає?!
– Так усе ж засипав сніг!

Лідія НОВИКОВА.

ВЕЛЕТЕНЬ МИКОЛКА

КАЗКА

Жив собі велетень. У нього був не двір, а дворище, не хата, а хатище. А в ній – не стіл, а столище, на ньому – не миска, а мисище, не ложка, а ложище. І звали того велетня Миколище.

Одного похмурого зимового днявийшов велетень на дворище і бачить: хмари так низько спустилися, що ось-ось упадуть ... ні, не на дах, а на дашище!

Він, не довго думаючи, узяв руками та й підсадив, посунув ті хмари трохи вище:

– Ходіть собі додому, на небо!

Аж раптом чує – кличе його хтось:

– Миколко, допоможи!

Засумнівався велетень: чи ж його це кличуть? Миколкою його ніхто ніколи не називав. Усе: Миколище та Миколище.

Розсунув він руками хмари, а там – святий Миколай на небесних санях та з величезною торбою!

– Допоможи, Миколко! – знову каже. – А то хмари так заснували небо, що й не видно, куди подарунки везти. Боюся, що мої небесні сани за хмарною завісою не побачать усіх осель, де діти на мене чекають. А проминути жодної не можна! Доведеться пішки йти.

Та й зістрибнув із саней на землю.

Зрадів велетень, що святий Миколай його Миколкою кличе. Підхопив із небесних саней торбу з подарунками, припнув їх мотузкою до своїх, не воріт, а воротищ і каже:

– Ходімте!

І пішли вони від хатини до хатини, обдаровуючи дітей гостинцями, а їхніх батьків – празниковою радістю.

Коли ж споралися зі святковими клопотами, повернулися на Миколищине дворище.

– А що ж тобі подарувати? – запитав велетня і заходився порпатись у своїй торбині святий Миколай. – Гостинців не залишилося...

– Та мені нічого й не треба. Тільки якби... – засоромився велетень.

– Що хочеш?

– Щоб ще назвали мене...

– Миколкою? – здогадався святий Миколай і врочисто мовив. – Дякую тобі, Миколко, за допомогу! І за це ось дарую три чарівні насінини. Посади їх на своєму дворищі і доглядай.

Велетень відв'язав небесні сани, розсунув хмари руками – і святий Миколай поїхав додому.

А за рік у велетня на дворищі із чарівних насінин виросли три високі-високі тополі – аж до самого неба. Велетень здогадався, чому він отримав такий подарунок.

Коли настало свято, тополі допомогли велетню розсунути хмари на небі, щоб на землю прибув святий Миколай із празником.

І відтоді щороку велетень Миколка допомагає йому розносити подарунки дітям, а святий Миколай називає його Миколкою і дарує по три чарівні насінини.

Ось чому тополі ростуть такими високими – вони розганяють хмари на небі. Щоб було видно дорогу святому Миколаю.

Світлана ПРУДНИК.

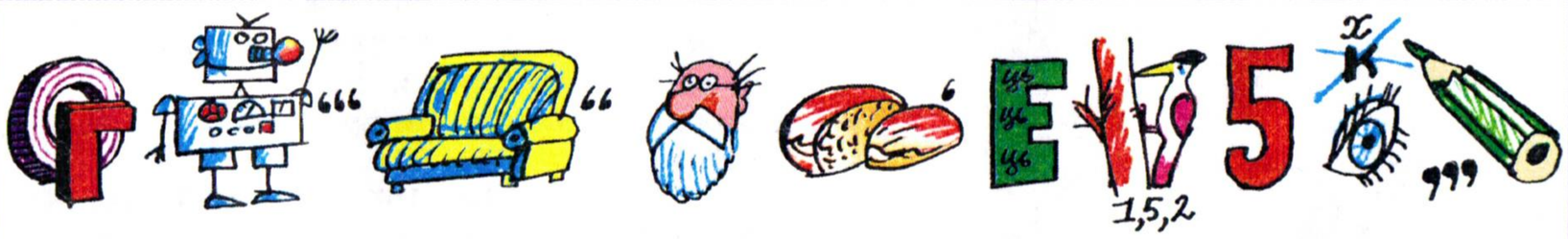

У цьому РЕБУСІ зашифровано українську народну загадку. Спробуйте її відгадати.

Завдання із "Перця" № 10

Якось важко уявити, що перед виборами кандидатів у депутати в Італії пенсіонерам розвозять безплатно піцу, в Англії виборцю наливають по склянці віскі, а в Швейцарії частують сиром. Мабуть, так примітивно підкуповують виборців тільки у нас. Принесли пляшку олії і пакет гречки від кандидата у депутати, – і в пенсіонерки уже сльози на очах: «Ой, соколику, наш! Спасибі, дорогенький. Обов'язково свій голос за тебе віддам. Бо решта кандидатів хоча б пачку солі занесли! Голодранці і безштаньки! Немає грошей – нічого в депутати пхатися!» І цей метод передвиборної «агітації» ще й як діє.

Конкурс дотепників

А наш художник Юрій Опекан переконаний, що в цій справі найкращі результати дають долари (див. «Перець» №10). Засієш доларами – матимеш голоси. Його підтримали і учасники конкурсу. А переможцями цього разу стали: **Сергій КІТ із м. Яворова, що на Львівщині** – ***«Буде що жати кандидату в депутати...»***; **Андрій КУДАШЕВ із м. Чигирина Черкаської області** – ***«Щоб потрапить в депутати, треба добрі гроші мати...»*** та **Микола ВЕДМЕДЕНКО з м. Носівки, що на Чернігівщині** – ***«Отак ось сіячі і виходять в діячі.»***

Вітаємо!

Будьте завжди при доброму гуморі!

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Ви перевищили швидкість! О, а де ж це він?!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Андрій САЄНКО

Анатолій ГАЙНО

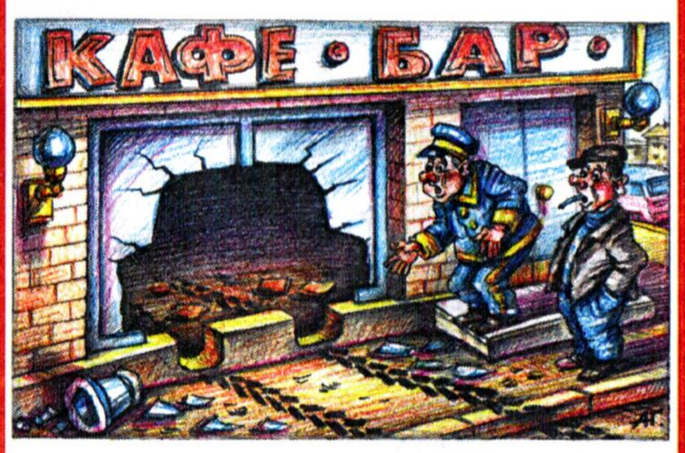

– Оце так парковка!

Валерій ЧМИРЬОВ

Валерій ЧМИРЬОВ

БЕЗ ЗАДОВОЛЕННЯ

У купе вагона сидить чоловік і грає в покер зі своїм собакою. Заходить новий пасажир, дивується:

– Що? Собака грає в покер?!

– Це, – каже хазяїн собаки, – не дає мені задоволення: завжди знаю, коли в нього добра карта, – починає крутити хвостом.

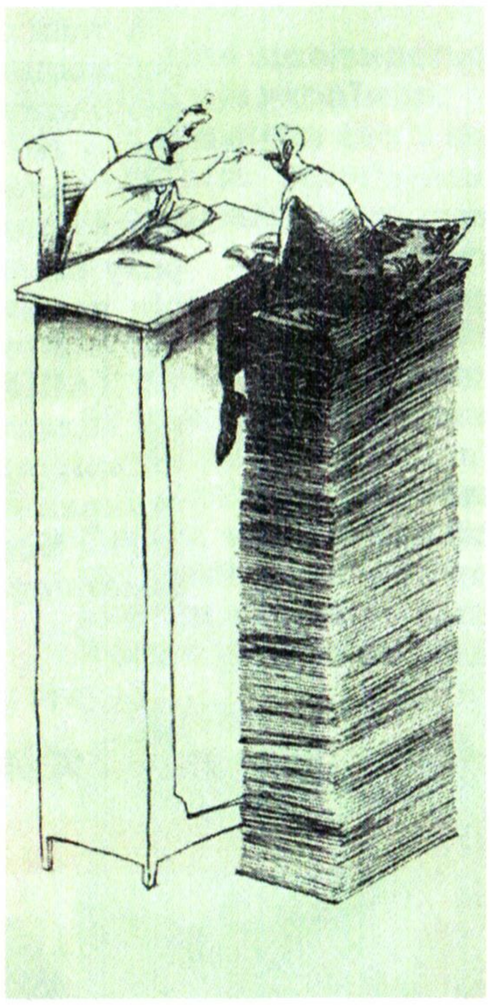

ОДИН ТАКИ ЗНАЙШОВСЯ

Шеф великої фірми довго опитує своїх підлеглих. Нарешті доходить до 70-літнього портьє.

– Ти спав із моєю секретаркою?

– Ніколи, шефе!

– Добре. Тоді йди і скажи їй, що вона звільнена.

ВОНА – НІ

Екскурсанти оглядають графський замок. Граф помічає, що один із них – дуже подібний на нього самого, і тихо його питає:

– Вибачте, чи ваша мама, бува, не працювала колись тут?

– Вона – ні, а от мій батько був тут кухарем.

БУВ

– Звинувачений Мейсоне! У вас були судимості?

– Три рази засуджений на смерть, ваша честь.

– Як так?

– Трьома різними лікарями.

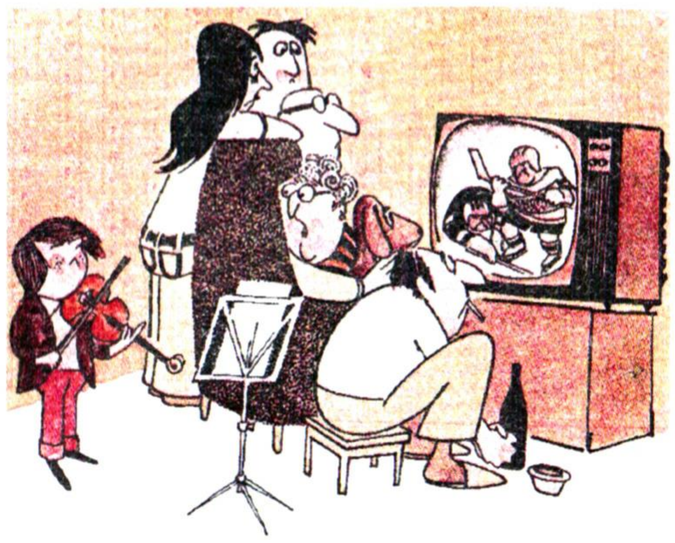

– І в кого воно таке вдалося?!

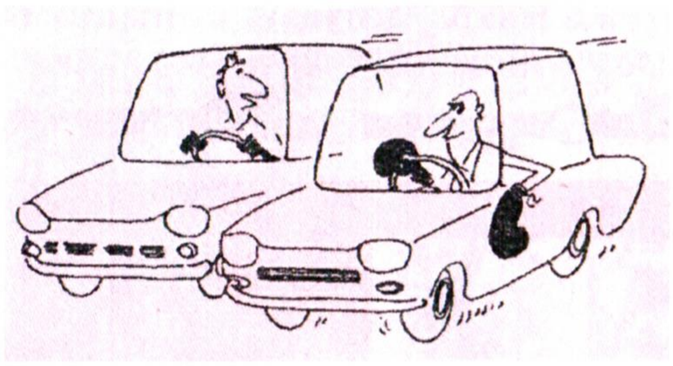

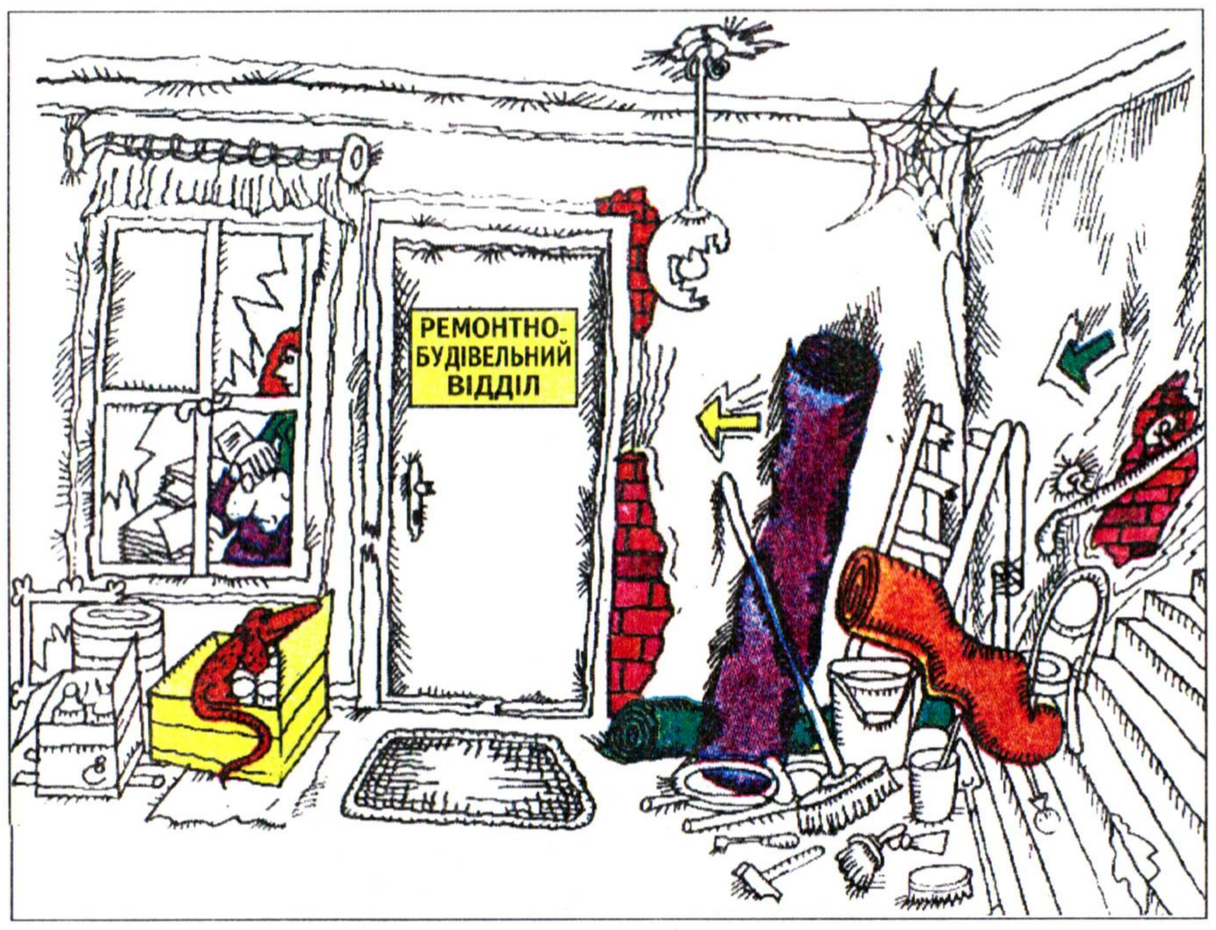

Боян ЛЮБЕНОВИЧ

ЩАСЛИВЕЦЬ

Найщасливіший момент у моєму житті – це, коли я опинився у в'язниці. До того я був лише одним скромним службовцем однієї іще скромнішої фірми. Без ідей, знайомств і перспективи. Рахунки за телефон, електрику, воду й опалення уже завалювали мене, а оскільки я не мав грошей, щоб їх оплатити, то держава спровадила мене на місяць за грати.

Спочатку вважав це великою ганьбою і для себе, і для сім'ї. Та коли врешті мене приділили в загін, то зрозумів, що дуже помилявся. З ким тільки я там не познайомився!

На жаль, тридцять днів збігли швидко і довелося забиратися звідти знов на волю. Але відтоді я вже не марнував ані секунди. Одразу ж звільнився з фірми і заснував свою власну. Процедуру реєстрації мені пояснив мій співкамерник, інакше кажучи, колишній голова Торгового суду. Управившись із цим, я рушив у банк за кредитом. Ім'я одного тюремного друга, колишнього відомого банкіра, відчинило мені двері кредитного офісу. Зі свіжим капіталом негайно ж почав бізнес із імпортними запчастинами для вантажівок. На кордоні не мав жодних проблем, бо коли митники чули, що я коротав свої тюремні дні з їхнім колишнім директором, то доземно кланялися мені. Товар постачав нашому великому комунальному підприємству. Звичайно, за рекомендацією

тюремного колеги, колишнього директора того підприємства.

Як і кожен талановитий бізнесмен, я дуже скоро розібрався, що без доброї реклами нема прибутку, і запросив одного тюремного знайомого, колишнього директора державного телебачення. Його рекомендація забезпечила мені гарні місця в рекламних блоках на радіо і телебаченні.

Звісна річ, мій надзвичайний бізнесовий успіх не міг бути непомічений. Одного ранку до мене в офіс зайшло двоє м'язистих, голомозих молодиків. Хотіли, щоб сплачував їм щомісячну подать в обмін на фізичне прикриття. Я тільки посміхнувся і гукнув по мобільнику мого колегу по ув'язненню, одного із глав кримінального клану. Ті двоє навшпиньки випурхнули.

У суспільстві мій авторитет дедалі зростає усе більше, а з ним і обов'язки. Притьма усі почали хотіти, щоб був їхнім приятелем і членом усіляких товариств та організацій. Погодився лише раз, та й то під наполяганням мого друга по в'язниці, попросив мене на час його відсутності зайняти його місце в Раді правління одного нашого відомого футбольного клубу.

Тепер приятелі переконують мене, що маю заснувати політичну партію і домагатися влади. Проблема в тому, що я зовсім не розбираюся в політиці. Якщо зважуся на такий крок, то викличу одного тюремного приятеля, інакше кажучи, колишнього начальника в Державній безпеці. Той знає все про формування партій і про захоплення влади.

Переклад із сербської.

– То сьогодні обід готувати на одного менше?

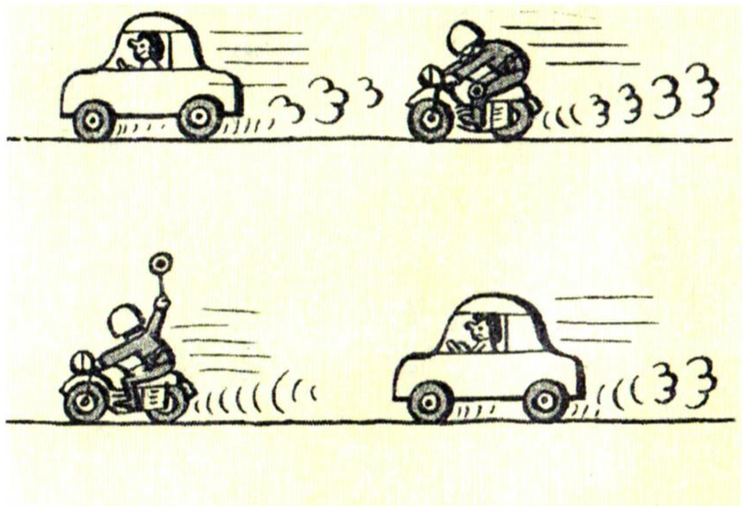

БУДЕ МАТИ

Шотландський фермер приніс у шлюбну газету таке оголошення: «Той, хто жениться на моїй дочці, матиме за нею в придане одну дійну корову». Але заради економії скоротив текст і вийшло: «Хто жениться на моїй дочці, матиме корову».

ПРИСТРАСТЬ

Літній мільйонер розрізує пігулку «Віагри». Молода коханка питає його:

– Навіщо це на чотири частини?

– Хочу тільки поцілуватися.

НЕЧЕСНО!

– Із Санчесом я більше в покер не граю!

– А то чого ж?

– Учора виграв у мене дружину, а брати не хоче!

ПІШОВ

– Ви повідомили свого шефа про те, що я сьогодні о цій порі прийду до нього? – питає секретарку податковий інспектор.

– Так. Але він повернеться тільки через годину.

– А де він?

– Пішов додому, з дружиною попрощатися.

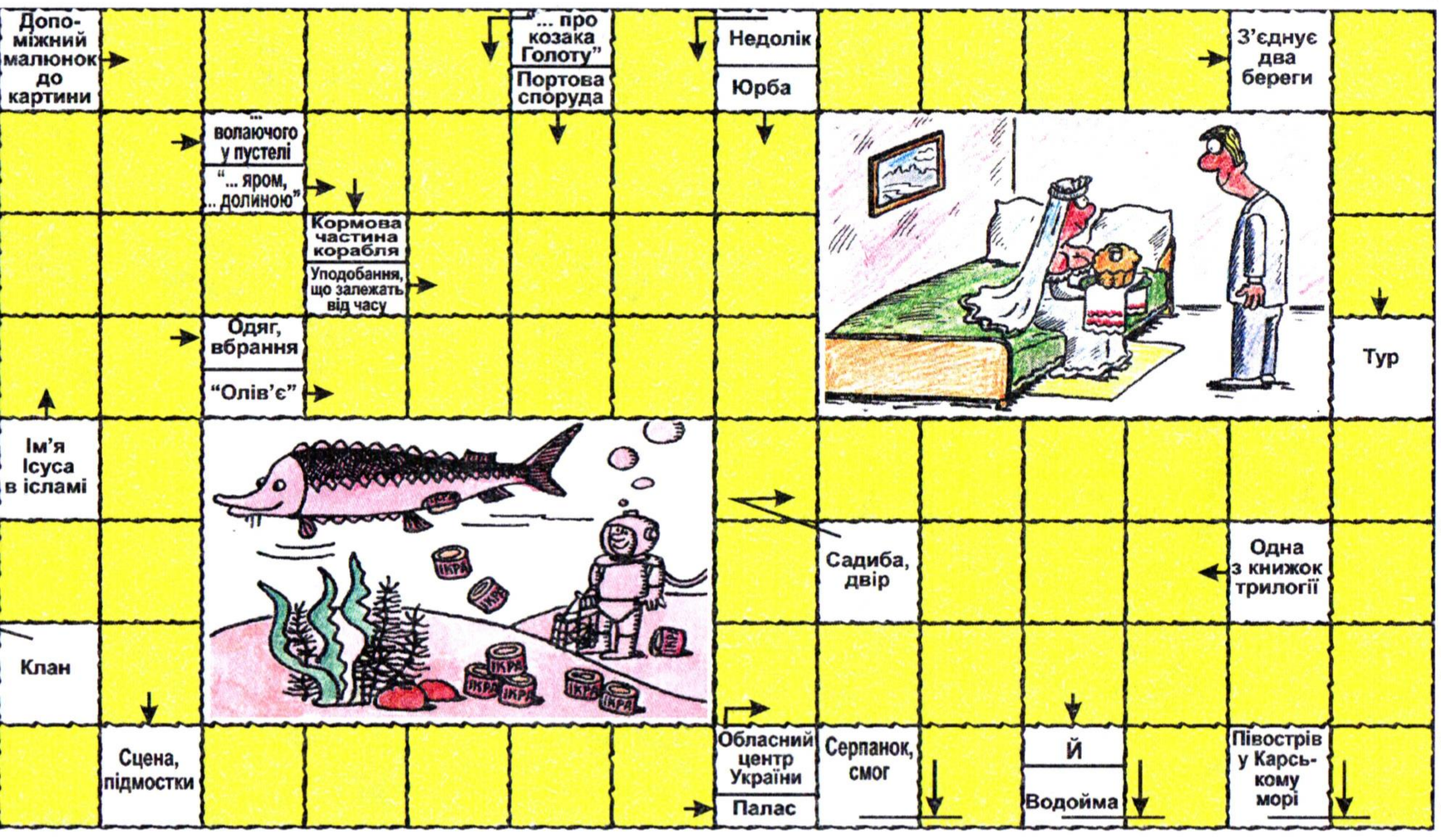

Склала Тетяна Добровольська. Малюнки Володимира Адамовича та Валерія Кононенка.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Загородив дід хлівець для п'ятьох овець.
Відгадка: рукавичка.

ПЕРЕЦЬ № 12 (1652)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 22.11.2013.
Підписано до друку 04.12. 2013.
Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 6800 прим.
Зам. 0110312.
Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Микола КАПУСТА

— Рік Змії закінчився!..

Сергій ФЕДЬКО

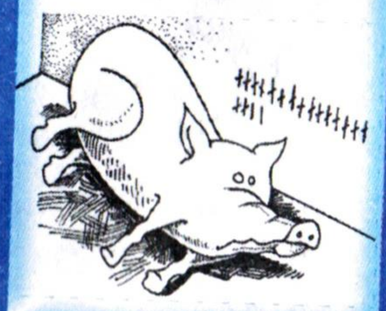

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Діду, ви помилково забрали наш мішок із картоплею!

Сергій РЯБОКОНЬ

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Данило КУЗНЄЦОВ

Олег СМАЛЬ

Геннадій НАЗАРОВ

Іван САВЛЮК

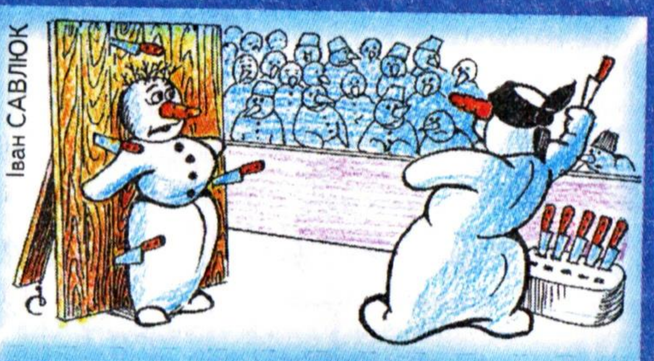

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

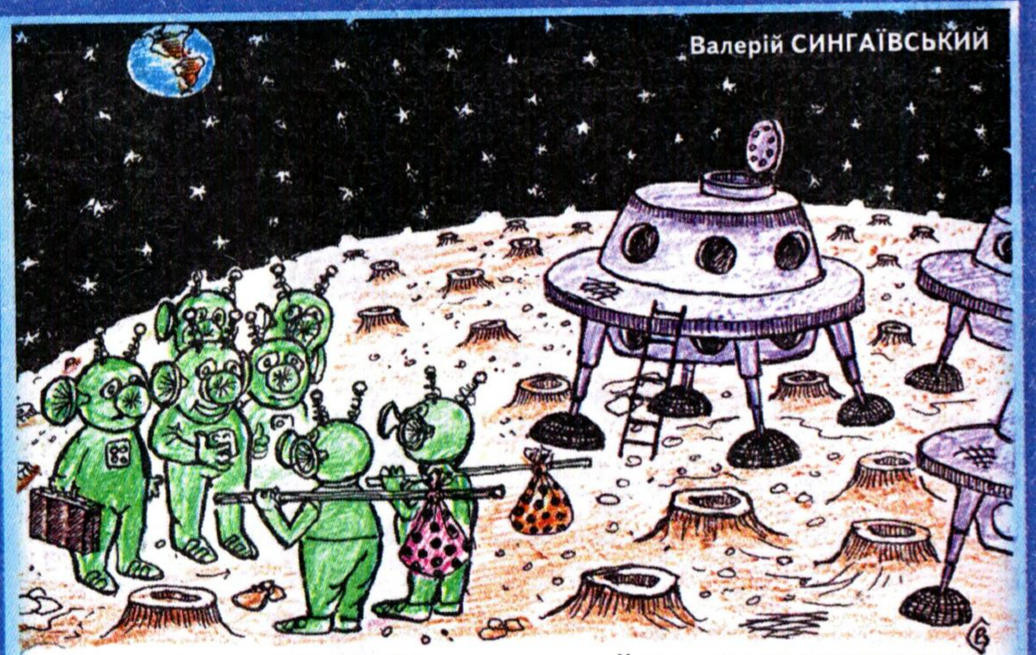

— Ви ж в Україні не приземляйтесь на автошляхах, бо там дороги ще гірші від наших.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Данило КУЗНЄЦОВ

4 820012 960675 12